

KOVÁCS JÓZSEF TIBOR

Léted varázslat

Léted varázslat, mely parázslik
Tavasztól a Halálig;
Napjaim Holdjaidba oltom;
Varrva folt a folton...

Léted varázslat, mely eltemet,
Szabadítva lelkemet;
A Világ végső táncát járja;
Kezed kezem zárja...

Léted varázslat, mely fogva tart;
Érzésemnek foglya vagy,
Választó, aki dönthet bátran;
Álmod álmát láttam...

Léted varázslat, mely átölel;
Csend kizárta zaj; közel
Minden, ha egyszer végre bárhol
Látom, velem látszol...

A valódi Isten

A szív: ős vallás, a valódi Isten.
A csók: áldozat e végtelen hitben.
S éled a szférák minden energiája
Egy új életet rántva le e világba...
Egy új, még tiszta élet fakad,
Mikor medrére lel a patak.

A XXI. századi generáció

Nézem és látom
A Világ magába zuhan,
Nincs már felebarátom,
Az Élet úgy suhan
El ma mellettem,
Akár egy hűvös idegen,
Aki vel én terveztem,
Majd játszunk színeken,
Meg a színpadon,
Mint vándorkomédiások.
A nyomunkat itt hagyom
Hamis délibábok
Képében úszva
Az ébredés elől délre,
Mielőtt tönkrezúzza
Talmi fényünk léte...

Hallgatót a Süketnek!
Látót a Vaknak!
Tükör előtt szembe köpve
Mormolom magamnak:
Altatót az Időnek!
Altatót a Napnak!
Altatóval indulok Én
is a csillagoknak...

Álomlétetlátó

Álmokat látok, mert élek,
és a kerék körbe jár...
Színtelen színeket vélek
felfedezni az asztalnál,

hol naphosszat ülök nézve,
a világ, hogy múlik el,
s lemegyek újra a térre:
-Hé, Gyerek! Soha ne nőj fel!
Maradj meg így, aki voltál!
Csak rúgd a Holdnak a bőrt,
és nevéss, ha besoroltál
egy csellel mindenki előtt!

Álmokat élek, mert látom,
várossá omlott a Föld...
Nem ül már senki a szánon,
csak csőben vibrál a zöld,
pulzál, hogy így imitálja
Létének csalfa képét.
Az emberek mimikája
nyomja ki belőlem végképp
az értelmet, e csapszeget,
Amely a reményt fogta
Két markában, mint levelet,
Ami a megváltást hozza.

Látom a létet, mert álom,
s az ébredés fájdalma
hasít ma végig a háton
ősi jeleket: ág s alma.
Feszített, mint víz, ha fagyott:
hatalom s tudás vágya.
Ítéelve öltött alakot
az isteni lét magánya.
Egyedül a végső órán
ismerős az üres csend,
könyörgöm magamhoz: –Szólj rám!
Vagy Istent látom idebent!